

LU LINA: Mravné vraždy

- CZ24 News | 2. prosince 2020

Další Íránec, tentokrát civilista a vědec, to má cizím přičiněním za sebou a míří do ráje. Jako ve všech ostatních případech, kdy někde nějak umřou lidi, které jsem neznal, mi to snídani nepokazilo. Ale zamyslel jsem se.

Ne hned, až posléze. Když to západní média včetně českých opět nevzrušeně odprezentovala jako zprávu o nějakém běžném společenském úkazu. Který je sice nepříjemný a neskáče kvůli němu radostí, ale na druhou stranu se prostě občas tak nějak nevyhnutelně děje. Na základě vyššího principu mravního, odvěkého boje Dobra se Zlem nebo přírodních zákonů. Něco jako zprávy o počasí. Z krupobití taky nemáme radost, ale protože přišlo tak rosníčka řekne, že *prostě přišlo*, dál to nepitvá a vzápětí už s úsměvem hlásí slunečno.

Takhle západní média prezentují zcela běžně vraždu spáchanou na někom, kdo je takzvaně „zlý.“ Případně na někom, kdo se sice nedá přímo označit jako „zlý,“ ale pachatelem je buď někdo přímo „dobrý,“ nebo je kámošem „dobrého“ a nebo se o něm alespoň nesmí ze strategických důvodů nikdy psát ošklivě. Protože třeba „Dobru“ k něčemu je. Má naftu, příkladně. Nebo něco jiného, stejně strategického, co Dobro k šíření dobra nutně potřebuje.

Někdy, zpravidla když okolnosti obzvlášť bijí do očí, pak všichni ti morální pilířové, co jindy hodiny rozhořčeně přednášejí o galaktickém rozměru odpornosti státního terorismu, který pochopitelně páchají výhradně státy Zla, mlčí jako zařezaní a dělají, že si ničeho nevšimli. Ti, co se tak tvářit dost

dobře nemůžou, třeba novináři, v tom křehkém morálním porcelánu sice chvilku opatrně přešlapují a snaží se ve vlastním zájmu absolutně nic ani nenaznačovat, ale výsledek je vždycky stejný.

Vražda je odprezentována jako něco nevyhnutelného, co muselo přijít. Asi jako to krupobití. Něco, co sice rozhodně neschvalujeme a musí se to řádně vyšetřit, ale na druhou stranu: *podívejte se, kolik toho má oběť na svědomí a hlavně, co ještě mohla napáchat, kdyby jí pachatelé jejichž čin ovšem odsuzujeme, včas neuřali žílu. A teď, vážení diváci, jak bude zítra...*

A to samé, co o novinářích, platí i o politicích. *Je to tragédie*, řeknou. A pak asi tak o dva měsíce odloží ten obchod za miliardy, co už mají s viníkem podepsaný.

Krátký seznam z poslední doby:

1. Džamál Chášukdží – před dvěma lety prokazatelně zavražděn a rozřezán motorovou pilou na příkaz saúdskoarabské vlády saúdskoarabským vládním komandem na saúdskoarabském velvyslanectví v Turecku. Status: vyšetřování skončilo, zapomeňte. Saúdská Arábie je důležitý spojenec a ještě důležitější producent ropy.
2. Kásim Sulejmání – představitel země, se kterou USA nejsou ve válečném stavu, byl před necelým rokem prokazatelně zavražděn na území jimi okupovaného státu na jeho oficiální návštěvě společně s hromadou civilistů raketou z amerického dronu. Status: vyšetřování neproběhlo, zapomeňte. Zájmy USA jsou nadřazeny lidským, božím i přírodním zákonům.
3. Mohsen Fahrízádéh – iránský jaderný fyzik, před pár dní zavražděn v Íránu neznámými pachateli. Status: vyšetřování nebude, zapomeňte. Íránské vědce lze střílet jak králíky, protože Írán je „zlý.“ Znáte to: *ve jménu vyššího principu mravního vražda na iránském vědci není zločinem*. A tohle píšu jako jinak poměrně přesvědčený sionista.

A teď si těchto pár bez nejmenších pochyb prokázaných příkladů státního terorismu, které nikdo nikdy zásadně nerozebírá a za maximum možného se považuje, že nám o nich vůbec řeknou, porovnejte. S tím co, jak a jak dlouho se píše a říká o doposud nikdy přesvědčivě neprokázaném státním terorismu připisovaném Západem zemím, které pokládá za nepřátelské – třeba Rusku. Čímž ale zároveň rozhodně netvrdím, že ony země nic takového neprovozují.

Demonstrace ano, ale...

Totéž lze pochopitelně aplikovat i v rovněž mediálně velice populárních případech, kdy se nějaká vláda udržuje u moci mimo jiné i tím, že nechává mlátit a zavírat nespokojené občany. Viz:

1. Katalánští politici – v roce 2017 uspořádali referendum o nezávislosti, které španělská vláda označila za velezradu, nechala je pozavírat a v roce 2019 jim napařila dlouholeté tresty vězení. Pokud ve Španělsku jako muslimský imigrant znásilníte celou první třídu, máte slušnou šanci, že dostanete o dost méně. Katalánci vyšli do ulic a byli zmasakrováni španělskou policií. Status: jasná velezrada se slyšitelnými kremelskými tóny.
2. Žluté vesty – před dvěma lety poprvé vyšli do ulic Francouzi, zbídačelí dílem unijní a dílem domácí politikou. Označeni za kverulanty a anarchisty a opakovaně brutálně zmasakrováni francouzskou policií. Nedosáhli takřka ničeho a vláda jejich marný odpor úspěšně takzvaně vyseděla. Status: pokus pravicových populistů a fašistů rozvrátit Francii i evropskou jednotu řízený z Moskvy.

Jde-li o stát „dobrý“ je to vždy stručně odprezentováno jako legitimní obrana demokracie a zamezování násilí či anarchii. V případě státu „zlého“ z podstaty – Rusko, Bělorusko – či státu „zlého“ pouze dočasně, například díky příliš velkému počtu natvrdlých voličů – Polsko, Maďarsko, USA – jde vždy o brutální zneužívání moci, které je pokaždé třeba do zblbnutí podrobně rozebírat, analyzovat a

vysvětlovat.

Jediná odlišnost oproti postupům při prezentaci státního terorismu spočívá právě ve faktoru oné „dočasnosti.“ Stát, jeho zřízení i lid jsou pochopitelně stále „dobří,“ jen v něm dočasně, zpravidla hlavně díky ruským agentům, vládne „zlá“ vláda.

Nebe a dudy, že? Ten zdaleka viditelný dvojí ne metr, ale kilometr, přímo bije do očí. Írán, Katalánsko, Rusko nebo Bělorusko jsou mi přitom celkem ukradené, jen nesnáším, když ze mne někdo dělá úplného blbce. Respektive osobně jsou mi ukradené, ale jako prvky narušující západní „jednotu,“ ze které jde čím dál větší hrůza, je pokládám naopak za nesmírně důležité.

Především Rusko. Kdyby i tam někdy zvítězila pravda a láska, svět by přišel o jednu z posledních brzd, které mu ještě zbývají.

Takže, když nějaký západní stát či jeho spojenec příště někoho z důvodu vyššího principu mravního zase přepadne, rozvrátí, zavraždí či brutálně potlačí projevy občanské nespokojenosti, chci o tom pokaždé taky opakovaně celé Události – Komentáře za účasti expertů, co budou všichni unisono čtrnáct dní v kuse rozebírat jak je to hrozné. Nic víc.

Senioři demokratičtí a senioři extrémističtí

Závěrem, pro odlehčení neveselé reality, jeden srovnávací příklad toho, že když dva dělají totéž, není to z hlediska médií a politiků rozhodně vždy totéž:

To, co se děje v Bělorusku na ulicích, je bez výjimky prezentováno jako pro demokracii a svobodu žádoucí věc a to, co proti tomu dělá tamní vláda zase jako bez výjimky svinstvo. Takže třeba *proti Lukašenkovi* [protestují i senioři](#), libuje si český tisk ve smyslu toho, že když už protestují i důchodci musí zlé prase Lukašenko prostě táhnout. Následuje naturalistický a rozhořčený popis toho, jak proti těm demokratickým babičkám a dědečkům běloruský režim brutálně zasáhl.

Ovšem, když protestují proti hodnému Macronovi důchodci francouzští, přičemž je jim přitom navíc občas proražena lebka, je to pokládáno jen za jakousi nepříjemnost, daň demokracii, která se prostě stává. A když událost prezident glosuje jako výsledek toho, když „křehcí lidé nemoudře chodí na zakázaná místa,“ je to hodnoceno nikoliv jakože je Macron odporné, u moci se zuby nehty drží prase, ale že se jednalo o jakési drobné, společenské faux pas, které, jak díky okouzujícímu Oldřichu Novému z filmu Světáci všichni víme, *zásadně přehlízíme*.

Přitom ale nemůžu říct, že se mi například vraždy páchané státy v jejich zájmu nějak zvlášť přičí a křičím kvůli tomu ze spaní. To zas ne. Takt to prostě na světě chodí, já s tím jsem srozuměn a výjimečně dokonce i zatleskám. Protože na hrubý pytel musí přijít zase hrubá záplata. *Nastavit druhou tvář* je teoreticky nádherné, stejně jako *nepolitická politika*, ale prakticky to málokdy funguje.

Vražda je ovšem i přesto vždycky vražda a prase držící se zuby nehty u moci, byť zvané jinak, vždycky jen prasetem. Držícím se zuby nehty u moci. A tak by i měly být pokaždé popsány.

Zdroj: <http://nonserviam.cz/>